

افسانه‌های ایرانی

جلد سوم

تألیف محمد قاسم زاده

۱۰۱

۱۰۵

۱۰۹

۱۱۳

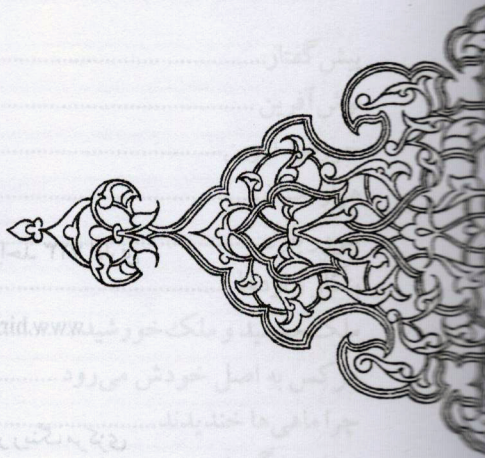
۱۱۵

۱۲۱

۱۲۵

۱۲۹

۱۳۱

نوش آفرین

یکی بود، یکی نبود. زیر گنبد کبود، غیر از خدا هیچ کی نبود. در زمان‌های قدیم پادشاهی بود و این بابا سه تا پسر داشت به اسم ملک ابراهیم و ملک محمد و ملک اسماعیل. آن دو تا برادر از یک مادر بودند و ملک اسماعیل هم برادر ناتنی شان بود. روزی پادشاه هوس شکار کرد و با وزیر و وکیل و کله‌گنده‌های دربار و جمعی از لشکر راه افتاد و رفت به شکار. تازه گرم سوار کاری شده بودند که چشم پادشاه افتاد به آهوی خوش خط و خالی که تا آن روز نظیرش را ندیده بود. دستور داد آهو را دوره کنند، اما باید آهو را زنده بگیرند. از رو سر هر کس هم پرید و رفت جان و مالش را می‌گیرد. سر بازها رفتند و آهو را دوره کردند و خود پادشاه این وسط کمند به دستش گرفت و قاطی آنها شد. آهو دوروبرش را نگاه کرد و چرخی زد و یکهو خیز برداشت و از بالای سر پادشاه پرید و رفت. پادشاه گفت هیچ کی دنبالش نرود. خودش می‌رود و آهو را می‌گیرد. حالا پادشاه بدو، آهو بدو. هر دو می‌دویدند تا رسید به دره‌ای، میان دو کوه و آنجا پادشاه قصری دید که با بهشت پهلو می‌زد. آهو تا رسید رفت تو قصر و پادشاه هم پشت سرش رفت و از پله‌ها خودش را رساند به عمارت که آنجا آهو ایستاد و گردی را ریخت رو صورت پادشاه که دنیا را در نظرش تیره و تار کرد. پادشاه دید هیچ چیز و هیچ جایی را نمی‌بیند. آهو هم که به خواسته‌اش رسیده بود، چرخی زد و رفت تو.

از آن طرف آدم‌های همراه پادشاه دیدند شب شد و او برنگشت. به تکاپو افتادند و پسرهای عده‌ای را جلو انداختند و رد پادشاه را گرفتند و رفتند تا آنها هم رسیدند به همان دره و تا